

ACC. N:R M. 16385:1-2.

Landskap: Skåne Upptecknare: Thore Brogårdh, Hallaryd
Härad: V. Göinge Berättare: Albin Bergstrand, Bjärnum
Socken: N. Åkarp Berättarens yrke: _____
Uppteckningsår: 1963 Född år _____ i _____

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Flacka - Perens-Jens, - ett original. s. 1-2.

Skriv endast på denna sida.

ACC. N:R M. 16385:1.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"Ja, man sa Hacka-Perens-Jens, men Jöns Persson var hans riktiga namn. Fadern hette Per Nilsson och ägde det här stället fram till 1896, då han sålde det till min far. Han tog då undantag i de byggnader som se dan Jens bodde i, tills han slutligen kom på ålderdomshemmet. (Hacka-Perens Jens f. 6 sept. 1848 d. 25 april 1937) Undantaget, som blev hans bostad, var enligt köpekontraktet av den 26 febr. 1896 egentligen endast gällande för hans far Per Nilsson och dennes dotter Karna. Karna var lustig, men både hon, Jens och brodern Nils bodde i stugan. När gubben dog, kom Karna åstad på ett sådant där hem. Brodern Nils var lustig han liksom Karna, men han var häftig och kunde vara farlig. Det var ofta risk för både brand och handgripligheter, inzn han kom under vård. Då blev Jens kvar, men han var på intet sätt sådan som de andra utan en beskedlig man, som gick sina egna vägar. I början på 20-talet anlätades Jens ofta som dagsverkare av bönderna här omkring. Men de kunde inte bestämma med honom som med andra, att nu kommer du i morgon klockan fem. Nej man fick gå hem och hämta honom på morgonen. Det blev därför många stridigheter om Jens bönderna emellan och redan klockan 3-4 på morgonen kunde de komma, för att hämta honom. Det blev därför inte många timmars sömn för Jens, då han oroades allt tidigare och tidigare om mornarna, när det var skördetid. Den bonde, som först fick tag på honom följde han med, Han fick maten och femtio öre om dagen, som som Jens var sparsam, kunde han på denna ringa penning samla sig en liten slant. Därför var han aldrig utan pengar. På vintrarna slöjdade han träskor, korgar och kvastar. Så snart han hade fått ihop en del begav han sig åstad mot Vittsjö eller Bjärnum, där han sålde sina alster och det blev ju en välkommen slant även av det där.

En gång var han hos en bonde och höstade. Denne jämrade sig över att pengarna inte räckte till

- Jomän, invände Jens, köp salt.

Han menade att salt kunde då bonden få för en ringa styver.

Jens var originell i sitt görande och låtande. En gång hade jag blivit av med min cykel uppe i Markaryd. Jag berättade det där för honom.

13/8-63

ACC. N:R M. 16385:2.

- Nå men då kunde du väl ta en annan, eftersom de hade tagit din. Det är ju så gott om cyklar allastans, gav han till svar. Jens kunde inte cykla, men han skulle bevars försöka lära sig denna svåra konst. Han satte alltid fötterna mellan tramorna, så det bar i backen med en gång. Snusade gjorde han, både genom näsan och munnen. Men man såg honom aldrig spotta ut det igen Nej Jens var sparsam, och därför svalde han snuset efter hand. Han hade en mage som av stål och tålde t.o.m. ärg. En annan märklighet var, att han faktiskt idisslade som en ko. Han kunde sitta här hemma hos oss ibland. En stund efter maten fick han upp en klump i mannen, och då började han tugga om det igen, precis som ett kreatur. Att han inte var nogräknad med maten, kan man väl förstå. Han bryggde t.ex. själv sitt dricka. Jag vet, att han då kunde sopa ihop musalortar, brödsulor och annat smått och gott som låg på bordet. Detta rafsade han i sin tur ner i drickat
- Jo se, sa Jens, det sätter fin färg på drickat detndär förstår du. Då Jens tvättade sig någon gång, fyllde han munnen med vatten. Sedan spottade han ut det i nävarna och gnodde sig omsorgsfullt i ansiktet. Då tyckte han. att han blev ren och fin. Det hände även ibland att han såg sig i spegeln. Ja det fanns en sådan i huset, men den var så lortig och dan. att han knapast kunde sig sig själv i den. Men Jens ställde sig framför spegeln, tog sig om hakan och sporde
- Åh, du kan väl aldrig tala sanning?"

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND